

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/160/2016
Identifikačné číslo spisu:	7612210950
Dátum vydania rozhodnutia:	21.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7612210950.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W., s miestom podnikania v D., zastúpeného JUDr. Ivetou Hrebenárovou, advokátkou v Prešove, Grešova 7, proti žalovanej W., bývajúcej v D., zastúpenej JUDr. Ivanom Hricom, advokátom v Spišskej Novej Vsi, Ing. Kožucha 8, o zaplatenie 6 525,42 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 5 C 61/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. marca 2016 sp. zn. 11 Co 218/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom z 28. novembra 2013 č. k. 5 C 61/2012-203 zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 2 441,56 eur, uložil povinnosť žalovanej uhradiť žalobcovi sumu 3 557,34 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 3 557,34 eur od 29. októbra 2013 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a zároveň uložil obom účastníkom povinnosť zaplatiť náhradu trov štátu na účet súdu prvej inštancie do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a to každému z nich v sume 91,48 eur. Svoje rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1 a 4 písm. h/ a j/, § 631, § 632, § 634 ods. 1, § 636 ods. 1 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., vecne tým, že medzi žalobcom ako zhotoviteľom a žalovanou ako objednávateľkou došlo k uzavretiu dvoch zmlúv o dielo v ústnej forme, predmetom ktorých bolo vykonanie prác súvisiacich s rekonštrukciou ústredného kúrenia, výmenou kotla a uvedením kotolne a vykurovacieho systému do prevádzky v rodinnom dome žalovanej. K uzavretiu prvej zmluvy o dielo došlo skutočným plnením zo strany žalobcu, t. j. vykonávaním prác v období od 1. júla 2011 do 23. septembra 2011 na základe pokynov žalovanej a jej manžela. Predmetom druhej zmluvy o dielo boli práce súvisiace s uvedením kotolne a vykurovacieho systému do prevádzky vykonávané v období od 24. septembra 2011 do 31. októbra 2011 za cenu určenú odhadom vo výške 10 až 11 tisíc eur. Súd prvej inštancie mal zo znaleckého posudku preukázanú hodnotu žalobcom vykonaných prác na základe prvej zmluvy vo výške 2 782,31 eur a na základe druhej zmluvy vo výške

11 216,59 eur. Dospel k záveru, že v prípade druhej zmluvy o dielo nešlo o podstatné prekročenie ceny v zmysle § 636 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto žalobca má nárok na jej úhradu v plnej výške. Žalovanú zaviazal na úhradu rozdielu ceny všetkých vykonaných prác vrátane úroku z omeškania po odpočítaní zaplatenej zálohy 8 000,- eur, sumy 2 248,60 eur uhradenej počas konania a sumy 192,96 eur predstavujúcej cenu vyfakturovaných avšak žalobcom nezrealizovaných prác. Konanie v časti o zaplatenie 2 248,60 eur a 192,96 eur na základe § 96 ods. 1 a 3 O.s.p. zastavil po tom, čo žalobca vzal žalobu v tejto časti späť. Vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu a žalovanej rozsudkom z 9. marca 2016 sp. zn. 11 Co 218/2014 odmietol odvolanie žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku vo veci samej podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a vo výrokoch o trovách konania a trovách štátu zrušil a v rozsahu zrušenia veci vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že odvolanie žalovanej proti zamietajúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie bolo potrebné odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, pretože ním žalovanej nebola spôsobená žiadna ujma na jej právach ani sa jej postavenie nijak nezhoršilo. S odôvodnením vyhovujúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožnil. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, navrhnuté a potrebné dôkazy vykonal zákonným spôsobom a správne vyhodnotil, pri rozhodovaní vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správnym skutkovým i právnym záverom. Odvolacie námietky žalovanej neboli spôsobilé spochybniť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov a právneho posúdenia veci a neumožňovali záver, že v konaní jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, resp. že by konanie bolo postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie. Rozhodnutie vo výrokoch o trovách konania a trovách štátu zrušil, pretože súd prvej inštancie vec v tejto časti nesprávne právne posúdil (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.) a v rozsahu zrušenia mu ju vrátil na ďalšie konanie.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu do jeho potvrdzujúceho výroku podala dovolanie žalovaná. Namietala, že v konaní došlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu a rovnako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Navrhla, aby dovolací súd rozsudky súdov nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu v časti o zaplatenie 3 557,34 eur s príslušenstvom zamietne. Podľa jej názoru postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že rozhodnutia súdov nižších stupňov sú nedostatočne odôvodnené, absentujú v nich zásadné vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie, neprihliadajú na jej argumenty, sú nelogické, arbitrárne a nepreskúmateľné. Súdu prvej inštancie vytýkala, že nepostupoval v zmysle § 172 ods. 9 O.s.p., keď vo veci vydal platobný rozkaz, hoci na jeho vydanie neboli splnené podmienky. Za pochybenie súdu považovala, že nedodrжал dispozičnú zásadu stanovujúcu viazanosť súdu žalobným návrhom v zmysle § 79 O.s.p. a zákaz súdu priznať plnenie žalobcovi z iného skutkového stavu veci, než bol vymedzený v žalobnom návrhu. Mala za to, že súd na základe voľnej úvahy pri hodnotení dôkazov zmenil skutkový stav v rozpore so skutkovým stavom veci, než bol vymedzený v žalobnom návrhu. Namietala, že súdy vec neposúdili z hľadiska ochrany spotrebiteľských práv a ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovanej nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov - ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že dovolanie podala

včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

7. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcu bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov Civilného sporového poriadku o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

9. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

11. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

12. Vzhľadom na to, že najvyšší súd nemá v dovolacom konaní možnosť preskúmať správnosť každého rozhodnutia odvolacieho súdu, nemá ani neobmedzenú možnosť „zjednať“ nápravu dôsledkov prípadných nedostatkov, chýb, neúplností alebo iných nesprávností vyskytujúcich sa v rozhodnutiach všeobecných súdov. Zodpovedá to plne zásade, podľa ktorej právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej; to platí aj pre dovolacie konanie (I. ÚS 4/2011).

13. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca)

pripadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane. Porušenie princípov spravodlivého procesu totiž spočíva „v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

14. Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [por. napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z roku 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

15. Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajné výnimky z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad.

16. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

17. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

18. Keďže v prejednávanej veci sa nejedná o žiaden z uvedených prípadov, prípustnosť dovolania z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

19. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo

alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (por. R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

20. Dovolateľka procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

21. Podľa názoru dovolateľky je rozhodnutie odvolacieho súdu aj rozhodnutie súdu prvej inštancie nedostatočne odôvodnené a v dôsledku toho nepreskúmateľné, v čom vidí odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

23. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu neposkytuje žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúmvanú vec bola aplikovaná druhá veta uvedeného stanoviska.

24. V danom prípade treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

25. K námietke žalovanej, že odvolací súd sa nevyjadril k podstatným argumentom odvolania obsiahnutým v jej odvolaní, je potrebné uviesť, že obsahovou zložkou každého odvolania sú odvolacie námietky, podstatu ktorých logicky a nevyhnutne tvorí argumentácia odvolateľa, že postup súdu prvej inštancie alebo jeho rozhodnutie sú z toho-ktorého dôvodu nesprávne. Pokiaľ by za správny mal byť považovaný názor, že odvolací súd musí vždy dopodrobna reagovať úplne na všetky dôvody odvolania, bolo by ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. nepoužiteľné. Odvolací súd môže podľa tohto ustanovenia postupovať, ak sú splnené dve podmienky: a/ výrok odvolaním napadnutého rozhodnutia je vecne správny, b/ odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že tieto podmienky sú splnené, má aplikácia § 219 ods. 2 O.s.p. oporu v zákone a nemôže byť spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Treba dodať, že aplikáciou § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd vyjadruje nielen svoj záver, že napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie považuje za vecne správne, ale zároveň (i keď bez výslovného vyjadrenia) aj záver, že námietky vznesené účastníkom konania v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybníť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie.

26. V preskúmvanej veci preto dovolateľka nedôvodne namietala, že jej v dôsledku jej tvrdených nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozsudku bola odňatá možnosť pred súdom konať; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o taký prípad tu ale nešlo).

27. K dovolacej námietke, že pochybeniu súdu prvej inštancie došlo tým, že vydal vo veci platobný rozkaz, hoci na jeho vydanie neboli splnené podmienky v zmysle § 172 ods. 9 O.s.p., dovolací súd poznamenáva, že dovolateľka vo svojom dovolaní vymedzila, že tento mimoriadny opravný prostriedok podáva proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. marca 2016 sp. zn. 11 Co 218/2014. Predmetom dovolacieho prieskumu v prejednávanej veci je teda tento rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom rozsahu, a nie platobný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves z 26. júla 2012 č. k. 5 Ro 209/2012-30, ktorý, napokon, bol včas podaným odporom žalovanej s odôvodnením vo veci samej doručeným súdu prvej inštancie 27. augusta 2012 v zmysle § 174 ods. 1 O.s.p. zrušený.

28. Žalovaná ďalej súdom vytýkala, že nedodržali dispozičnú zásadu stanovujúcu viazanosť súdu žalobným návrhom v zmysle § 79 O.s.p. a zákaz súdu priznať plnenie žalobcovi z iného skutkového stavu veci, než bol vymedzený v žalobnom návrhu. Táto jej námietka bola zjavne nenáležitá. V zmysle ustanovenia § 79 O.s.p. žalobca je povinný uplatnený nárok skutkovo vymedziť, t. j. uviesť také skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzuje svoj uplatnený nárok čo do jeho vzniku (základu) a čo do jeho rozsahu (výšky). Nemá povinnosť ho aj právne vyhodnotiť a odôvodniť, pretože jeho právna kvalifikácia je úlohou súdu (*iura novit curia*). Ak by predsa len žalobca svoj nárok právne kvalifikoval, súd tým nie je viazaný. Pokiaľ žalovaná nesúhlasí so súdom vykonanou právnou kvalifikáciou opísaných (a preukázaných) skutkových okolností, namieta nesprávne právne posúdenie veci. Súd je v zmysle ustanovenia § 153 ods. 2 O.s.p. viazaný žalobným petitom, čo znamená, že nemôže prisúdiť nič iné, než čo je predmetom žalobného nároku a (s výnimkou ustanovenou v tomto ustanovení) nemôže prisúdiť viac, než čoho sa žalobca domáha. Obsah spisu v žiadnom prípade neposkytuje podklad pre to, že súdy nižších stupňov postupovali v rozpore s týmto ustanovením a prisúdili niečo iné alebo viac, než čoho sa žalobca v prejednávanej veci domáhal.

29. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že súd na základe voľnej úvahy pri hodnotení dôkazov zmenil skutkový stav v rozpore so skutkovým stavom veci, než bol vymedzený v žalobnom návrhu, dovolací súd poznamenáva, že neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá.

30. Podaný mimoriadny opravný prostriedok dovolateľka nakoniec odôvodňovala aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), namietajúc

jeho právny záver. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010, 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Dovolací súd sa preto ani týmto dovolacím dôvodom nemohol zaoberať.

31. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípádny nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

32. Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku krajského súdu ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.